

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Onbekende helden van het blanke ras

Deel 3

William Dudley Pelley

In zijn profetische roman 1984 voorzag George Orwell de maatschappij die Amerika nu aan het worden is. Een motto van die "toekomstige" tijd was: "Wie het heden beheerst, beheerst het verleden, wie het verleden beheerst, beheerst de toekomst". Een deel van die mind-control werd bijgestaan door het Geheugengat. Het was een verbrandingsoven waarin alle stukjes informatie over het verleden werden gegooid die schadelijk werden geacht voor het Big Brother Systeem. Om aan te tonen hoezeer de door Joden beheerste gevestigde orde in ons land lijkt op die van 1984, presenteren we het verhaal van William Dudley Pelley.

Hoewel hij de leider was van een massabeweging die de krantenkoppen haalde in het decennium van de jaren 1930, is zijn naam vandaag de dag totaal onbekend, behalve bij een handjevol onderzoekers. Buiten infrequente, vluchtige verwijzingen naar hem in een paar geschiedenissen van de Depressietijd, zijn er geen boeken over zijn dramatische leven; zelfs geen kranten- of tijdschriftartikelen. Er zijn geen foto's van hem te vinden buiten de pagina's van *De Nieuwe Orde*, noch foto's van zijn tienduizenden volgelingen, hoewel zowel zijn beeltenis als die van hen de journaals en publicaties van die tijd domineerden. Zijn toespraken zijn on-

vindbaar hoewel ze door miljoenen mensen werden gehoord, soms via landelijke radio-uitzendingen. Hij trok de vriendschap aan van legendarische helden als Charles Lindbergh en de haat van legendarische schurken als Franklin Roosevelt. Sinclair Lewis schreef een roman, *It can't happen Here*, gebaseerd op zijn leven. Samen met de werken van Theodore Dreiser, H.L. Mencken, F. Scott Fitzgerald en andere grootheden uit de jaren 1920, werden zijn boeken opgenomen in de universitaire curricula in de voorhoede van de moderne Amerikaanse literatuur. Toch bevat geen enkele universitaire cursus Great Books tegenwoordig een van zijn titels. Hij was een van de belangrijkste scheppers van de stomme film, de auteur van klassieke toneelstukken als *The Hunchback of Notre Dame*. Ondanks de onmiskenbare invloed van de man op zijn tijd, is zijn naam grondig uit de hedendaagse geschiedenis gewist, zijn boeken (erger dan verboden of verbrand) onuitgegeven, zijn politieke prestaties aan de vergetelheid ontrukkt.

Toen ik na maanden onderzoek probeerde het materiaal voor dit artikel te vinden, kwam ik erachter dat zijn enige biografie achttien jaar geleden was geschreven, een obscure universitaire scriptie van een vijandige postdoctorale student. Enkele verspreide fragmenten van aanvullende gegevens kwamen van Xeroxen van Pelley's eigen vermolmde publicaties, via stoffige bibliotheekarchieven. Alles over hem is in een echt Geheugengat gegooid, niet minder grondig in zijn vernietiging maar veel echter dan Orwells model. De Joodse Big Brother die alle informatie over William Dudley Pelley uitwist, is dezelfde controleur van het verleden die ervoor zorgt dat er genoeg schoolboeken en pseudo-documentaires voor televisie en films zijn waarin de "grootheid" van Martin Luther King Jr. of Malcolm X wordt opgehemeld. Wat kan Pelley hebben gedaan dat het hart van het Kosher Systeem zo raakt dat het zo'n complete poging ontketent om alle kennis over zijn bestaan uit het Amerikaanse bewustzijn te wissen?

Horror in Rusland

William Dudley Pelley werd op 12 maart 1890 in Lynn, Massachusetts, geboren in bittere armoede. Het enige wat hij zich van zijn jeugd kon herinneren was dat hij "voortdurend honger had en armoedig gekleed was". In tegenstelling tot apologeten voor de onbekwaamheid van negers, weerhield tegenspoed de jonge William er niet van om iets van zijn leven te maken. Voor hem was armoede geen excuus voor luiheid en mislukking, maar een katalysator voor verbetering. Nog in zijn vroege tienerjaren vond hij laagwaardig werk in een tissuefabriek, waar hij lange, vervelende uren maakte voor heel weinig geld. Maar hij spaarde zijn centen en

leerde zichzelf door bij elke gelegenheid te lezen. Lezen was zijn enige passie en een ontsnapping uit de sleur en materiële armoede van zijn adolescentie. Hij hield vooral van de klassieke Amerikaanse schrijvers Foe, Emerson, O'Henry, enz. - en droomde ervan schrijver te worden. In zijn 8e jaar was hij beter opgeleid dan de meeste afgestudeerden en begon hij zijn droom te verwezenlijken toen hij werd aangenomen als junior verslaggever voor de krant *Homestead* in Springfield. Hoewel zijn inkomen nauwelijks beter was dan zijn loon in de tissuefabriek, trouwde hij in 1911 en werd hij het jaar daarop verblijd met een dochtertje. Ze stierf echter rond haar derde verjaardag. Ondanks zijn "vreselijke verdriet", of juist daardoor, werkte hij harder aan zijn vak dan ooit, groeide zijn reputatie als verslaggever met buitengewone beschrijvende vermogens en was hij voor het eerst in zijn leven financieel comfortabel. In de daaropvolgende jaren werden zijn artikelen in landelijk bekende tijdschriften als *Red Book*, *Colliers* en *The Saturday Evening Post* door miljoenen lezers bewonderd.

Tegen het einde van de Eerste Wereldoorlog was het prestige van Pelley zo groot dat zijn uitgever hem de opdracht gaf om als buitenlands correspondent naar Oost-Europa te gaan. Met een royale onkostenrekening en de diplomatieke rang van "consulair koerier" die de regering van de Verenigde Staten hem gaf, vertrok hij begin 1918 naar Rusland. Voor hem was zijn opdracht een leuk avontuur, een goed betaalde grap en een kans om overzee op vakantie te gaan. Het bleek veel meer te zijn. Tot zijn noodlottige reis was Pelley een vrolijke, opkomende auteur zonder echte overtuigingen. Zoals hij zich jaren later herinnerde, veranderde de ervaring hem "van een onopvallende schrijver in een grimmige kruisvaarder".

Twee jaar lang legde hij per trein en te paard 8000 kilometer af door Siberië, de Oekraïne, over de steppen van Centraal-Rusland, naar het Verre Oosten en door Azië naar Japan. Tijdens al deze uitgebreide reizen was hij persoonlijk getuige van de communistische revolutie. Hij zag boerinnen gekruisigd aan schuurdeuren en een schoollokaal waar de leraar en alle leerlingen waren doodgeknuppeld, hun hersenen tegen het schoolbord gespat. Er waren hele dorpen ontvolkt door moord, met lijken die aan elke lantaarnpaal slingerden en de nabijgelegen beekjes verstikten. Deze slachtoffers waren zelden militairen of op enige manier politiek betrokken. Het waren gewone mensen, meestal boeren en fabrieksarbeiders. Zulke gruwelijke taferelen, die hij overal tegenkwam waar de Roden langskwamen, brachten hem bijna van zijn stuk. Maar het was zo gewoon dat hij geleidelijk aan gewend raakte aan de zee van bloed waar hij dagelijks doorheen reisde.

Hij leerde uit de eerste hand dat het communisme geen ideologie was, maar ge-

woon de organisatie van de ergste criminele elementen onder leiding van Joden om de niet-Joodse samenleving te vernietigen. Dit was geen speculatie. Vrijwel alle commissarissen die hij kende (van wie hij er een aantal interviewde) waren Joods, terwijl de meerderheid van hun activisten gewone moordenaars en perverselingen waren die "bevrijd" waren uit de gevangenis. Hun motivatie was haat, macht en wraak, niets anders. Al hun slogans over "Gelijkheid" en "Vrede" waren doorzichtige trucs om onnadenkende liberalen onder het Russische volk, hun slachtoffers, te misleiden. Dronken van succes schepten de Joden openlijk op over hun plannen voor wereldverovering door hetzelfde soort verdeeldheid te zaaien in andere niet-Joodse landen. Ze vertelden Pelley dat Rusland slechts een springplank was, een basis voor internationale subversie. Zelfs hun nep "communisme" was volkomen overbodig, net als hun eigen volgelingen, die ze nooit aarzelden om bij de geringste opwelling af te slachten. Hun lange-termijn doel was een één-wereld regering, waarin de heidenen gewillige slaven werden, die een internationale economie voedden met hun genialiteit en arbeid, terwijl het Joodse volk alle belangrijke machtsposities domineerde. "Na Rusland," grijnsde een vettige commissaris naar Pelley, "dan Europa en later Amerika!"

"Hoera voor Hollywood!"

Vóór zijn politieke ontwaken overzee wist hij niets over de Joden, hoorde er thuis nooit over praten toen hij opgroeide en zag hen hoogstens als leden van een niet-christelijke godsdienst. Teruggekeerd in de Verenigde Staten, als een veranderd en geschokt man, bracht Pelley in 1920 verslag uit aan afgevaardigde Louis F. McFadden van Pennsylvania. De politicus was zo gealarmeerd door wat hij hoorde, dat hij persoonlijk de *Protocollen van de Geleerde Ouderen van Zion* hardop voorlas in het Congres, waardoor dit uiterst belangrijke document officieel in het *Congressional Record* werd opgenomen. (De Protocollen vertegenwoordigen een agenda om Joodse leiders politieke en economische machtsposities te geven over de niet-Joodse samenleving. Voorspelbaar als frauduleus veroordeeld door hysterische Joden, werden de Protocollen pas in 1984 geverifieerd, toen Lincoln en Bladgett's populaire boek over de Graallegende, *Heilig Bloed - Heilige Graal*, hun historische wortels vaststelde). Kort daarna werd Pelley voorgesteld aan een ambtenaar van het Ministerie van Justitie en Robert Sharpe, hoofd van de inlichtingendienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Zij vertelden hem dat zijn ervaringen volledig werden bevestigd door hun overvloedige dossiers over Joodse agitatie in Rusland en de Verenigde Staten. Dat deze regeringsmensen zo openhartig waren, is een onthullende indicatie van hoeveel politieke macht de

Joden in de afgelopen 75 jaar hebben vergaard; het is vandaag de dag volstrekt ondenkbaar dat een Amerikaanse politicus ook maar de schijn zou wekken van kritiek op de Joodse dreiging.

Er leek niets te zijn dat "de historische onvermijdelijkheid" van de door Karl Marx beloofde koosjere één-wereld kon stoppen. Pelley ging terug naar zijn huis in Vermont en probeerde het "bad van verschrikking" te vergeten waarvan hij wist dat het de beschaving langzaam omhulde. Hij voelde zich rusteloos en gefrustreerd en werd onleefbaar, zozeer zelfs dat hij en zijn vrouw gingen scheiden. Dit waren de Roaring Twenties, toen Amerikanen opgingen in het hedonisme van de naoorlogse welvaart. Mensen leefden voor hun plezier en lieten serieuze problemen voor zichzelf zorgen. Ook Felly was niet immuun voor de tijdgeest. Om aan zijn eigen geweten te ontsnappen vluchtte hij naar Hollywood, Californië, waar zijn reputatie als auteur hem voorging en hij werd aangenomen als scenarioschrijver bij M.G.M. en Universal Studios. Hij werkte verwoed en schreef scripts voor de belangrijkste speelfilms van dat moment. Hij schreef zelfs een filmversie van zijn eigen korte verhaal, *The Shock*, dat meteen een hit was. Zijn werk was van zo'n hoog kaliber dat hij al snel een van de meest gerespecteerde en best betaalde schrijvers in Hollywood werd. In de woorden van zijn biograaf, zijn gewaardeerde scenario's voor de belangrijkste acteur van het stille scherm "hielpen om Lon Chancy's reputatie te vestigen en smeedden een vriendschap tussen de twee mannen. Naast Chancy claimde hij een 'constante entree' in de huizen van Theda Bara, Chester Conklin en andere beroemde acteurs, producenten en regisseurs."

Druk als hij was met het leven in de Hollywood high society, vond Pelley nog tijd om romans te schrijven die zijn naam in de hoogste regionen van de hedendaagse Amerikaanse fictie katapulteerde. Zowel *The Greater Glory* (een lofzang op de eenvoudige waarden van het leven in een klein stadje in New England) als *The Fog* (een liefdesverhaal) waren bestsellers en werden lovend ontvangen. Hij werd in gunstige zin vergeleken met F. Scott Fitzgerald en beschouwd als minstens de gelijke van Sinclair Lewis. Maar geld en roem brachten hem geen innerlijke rust. Ironisch genoeg ontvluchtte hij oorspronkelijk de realiteit van de Oostkust voor de fantasiefabrieken van Hollywood, om daar midden in een grotendeels Joodse filmindustrie terecht te komen die de filmkunst perverteerde tot koosjere propaganda die het publiek "verdoofde, verdoofde en over het algemeen bedonderde". "Terwijl niet-Joden zich concentreerden op creativiteit," zei hij, "begonnen bontwerkers uit Second Avenue en broekpersers uit Milwaukee studio's te openen om ingeblikte drama's te fotograferen." Hij voelde zich innerlijk beschaamd dat hij iets te maken had met de Hollywood-illusie, terwijl hij de Joodse schaduw over

zijn eigen land zag vallen, net zoals in Rusland.

Op het hoogtepunt van zijn carrièresucces en zijn emotionele onrust werd hij op 29 mei 1928 plotseling en onverwacht geconfronteerd met een diep ontroerende persoonlijke ervaring. Hij schreef erover in *My Seven Minutes in Eternity*, waarvan 90.000 exemplaren werden verkocht. Voor 1930 ontving hij meer dan 20.000 brieven van zijn lezers. Ondanks het fenomenale succes van het pamflet onthulde de auteur weinig details over zijn ervaring, behalve dat hij volhield dat synchrone gebeurtenissen van persoonlijk significante "toevalligheden" voorvallen zijn in ieders leven die ons verbinden met een of ander Goddelijk Plan. Pelley was nooit eerder een religieus man en was geen Paulus die van zijn paard werd geslagen door Gods heilige bliksem. Wat er ook met hem gebeurde, het lijkt niet te verschillen van het visioen dat een jonge Hitler van zijn leven kreeg toen, als 15-jarige student in Linz, Oostenrijk, iets in een uitvoering van Wagners muziek hem een glimp liet zien van zijn toekomstige missie. Zulke persoonlijk significante gebeurtenissen zijn helemaal niet zo zeldzaam, maar komen meestal voor bij revolutionaire persoonlijkheden van een hoge orde. In elk geval zag Pelley in dat hij zijn tijd verspilde met "de necromantie van het maken van films" die steeds meer anti-Joods werden, en hij besloot om de rest van zijn leven te wijden aan het doen van zinvol werk, wat dat ook mocht zijn. Hij was klaar voor grootheid, vond hij, maar hij miste elk gevoel voor richting.

Bovenal wilde hij iets doen wat de moeite waard was voor zijn Arische ras en de Westerse cultuur. Hij was zich bewust van de nationaalsocialistische revolutie die in Duitsland aan de gang was, maar hij dacht dat die onmogelijk kon zegevieren over de enorme macht van het Jodendom. Hij herinnerde zich hoe de slijmerige commissaris in Rusland had voorspeld dat Europa het volgende slachtoffer zou worden. Hij bestudeerde *Mein Kampf* en vroeg zich af of de principes die daarin zo duidelijk uiteengezet waren, toegepast konden worden in de Verenigde Staten. Het leek te mooi om waar te zijn. Het volgende jaar stortte de schijnwelvaart van de jaren 1920 in met de Grote Depressie. De Verenigde Staten gingen failliet en de mensen kenden voor het eerst echte angst. Toen miljoenen bitter gedesillusioneerde Amerikanen zich lieten verleiden door een opkomende communistische beweging en de doorzichtige leugens van Franklin Roosevelt, was Pelley geschokt toen hij zag dat hetzelfde patroon van massale omwenteling waarvan hij in Rusland getuige was, zich in zijn eigen land herhaalde.

De geboorte van het *Zilveren Legioen*

Maar toen Adolf Hitler op 30 januari 1933 aan de macht kwam, was Pelley verbijsterd. Het onmogelijke was gebeurd. Ergens in de wereld had tenminste een niet-Joods volk zich verenigd voor hun raciale bestaan. De almachtige Joden waren toch verslagen. Als blanken hun volk in Duitsland konden redden, dan kon hetzelfde hier ook gebeuren. De volgende dag richtte Pelley het *Silver Legion* op, door de meeste historici beschouwd als de eerste echte organisatie in de stijl van het nationaal-socialisme in de Verenigde Staten. Het is waar dat de wortels van de *Amerikaans-Duitse Bund* tien jaar eerder teruggingen. Maar het was in wezen een broederlijke groep zonder politieke doelen, behalve, veel later, het bewaren van vrede tussen Amerika en het Derde Rijk. Het *Silver Legion* begon als iets heel anders. Vanaf het begin was het streven het verkrijgen van politieke macht, om ooit de Amerikaanse regering te worden en een volkse staat op te richten gebaseerd op de grondbeginselen van *Mein Kampf*. Belangrijker nog dan deze duidelijke politieke en filosofische doelen, zou een nieuwe geest, de dynamische wil van het Witte Ras worden opgeroepen om Amerikanen te inspireren als nooit tevoren.

Vanaf het begin werd Pelley echter geconfronteerd met een ernstig dilemma: terwijl hij zijn organisatie duidelijk als nationaalsocialistisch wilde identificeren, wilde hij haar zo Amerikaans mogelijk laten lijken. Hoewel hij van het Swastika symbool hield en de pan-Arische betekenis ervan begreep, wist hij ook dat het nu het officiële embleem van een vreemde mogendheid was. Hij wilde niet de indruk wekken dat hij een agent van een ander land was. In plaats van het oude gehaakte kruis koos hij de letter "L" als symbool van zijn nieuwe organisatie. Het was eenvoudig te reproduceren onder verschillende omstandigheden en stond voor Liefde voor het Arische Ras, Loyaliteit aan de Amerikaanse Republiek, Bevrijding van het Jodendom en, natuurlijk, het *Zilverlegioen* zelf. Hij ontwierp persoonlijk de vlag, een vierkante, witte standaard met een hoofdletter L in scharlakenrood. De volgende negen jaar zou de vlag door miljoenen Amerikanen gezien worden, meegedragen worden in wrede straatgevechten en boven elke staat van de Unie gehesen worden.

Maar in het begin, na het creëren van zijn eerste symbool, wist Pelley echt niet waar of hoe te beginnen. Uiteindelijk viel hij terug op zijn schrijftalent en publiceerde hij op eigen kosten een roddelblad, *Liberation*. Het zorgde voor een sensatie en werd van de ene op de andere dag een groot succes, niet alleen door het aantrekken van talloze financiële donateurs, maar ook van expressieve schrijvers zoals hijzelf en eerst een tiental, daarna honderden en al snel duizenden werkloze

mannen die de publicatie aan straatverkopers wilden verkopen. In Joodse steden als New York of Washington D.C. werden deze vroege activisten aangevallen door koosjere bendes, dus dezelfde vijand die Hitlers Stormtroepen nodig had, was ook verantwoordelijk voor het ontstaan van de *Silver Shirts*. Pelley's keuze van de naam was een duidelijke verwijzing naar de Duitse S.S., maar hun aanwezigheid bij krantenverkopen en openbare toespraken was niet minder belangrijk. In zo'n korte tijd werden de *Silver Shirts* het *Silver Legion*. De overgrote meerderheid van de Legionairs waren zeker geen leunstoelrevolutionairen, maar harde straatvechters uit fabrieken, kantoren en campussen van middelbare scholen en universiteiten. Velen waren ook ex-militairen, verraden veteranen van de valse "oorlog om alle oorlogen te beëindigen". Ze doorzagen de Joodse aard van de Depressie en beschouwden F.D.R. als de meest Joodse president die het land ooit was aangedaan. Bovenal wilden ze het liberaal-kapitalistisch-democratische bedrog van tafel vegen en er een vrije republiek voor in de plaats bouwen van gelukkige burgers die zich diep bewust waren van hun raciale erfgoed. Om dat doel te bereiken, streefden ze ernaar om een echte politieke beweging op te bouwen die er serieus op gericht was om hun leiders via legale, grondwettelijke middelen aan de macht te brengen.

Hun uniformen bestonden uit een pet die identiek was aan die van Hitlers Stormtroopers, een blauwe corduroy broek, legging, stropdas en een zilver shirt met een rode "L" boven het hart. Om hun Europese uiterlijk te compenseren, lieten de *Silver Shirts* nooit na om de Stars and Stripes naast de vlag van het Legioen te hangen en hun officiële volkslied was een pro-Arische tekst op de beroemde mars uit de Burgeroorlog, de *Battle Hymn of the Republic*. "Zilver symboliseert de zuiverheid van onze strijd", kondigde Pelley aan, "en de zuiverheid van ons ras!". En zo begon wat hij "de Grote Marathon" noemde, waarbij hij beelden oproep van Thermopylae - "de ultieme strijd om het bestaan tussen de Arische mensheid en het Jodendom."

Tegen het einde van 1933 was de groei van het Legioen niets minder dan buitengewoon. Overal in het land ontstonden eenheden en Pelley ontdekte dat hij net zo welsprekend kon spreken als schrijven. Tegen 1936 was hij een nationaal bekend publiek figuur, die al honderdduizenden boeren, studenten, huisvrouwen en, meestal, werklozen in het hele land had toegesproken. Zoals hij eens in *Liberation* beschreef: "Mannen in de kleine steden worden plotseling geprikkeld door de doordringende klanken van de *Silver Bugles* (de naam van een drum- en buglecorps van het *Silver Legion*). Ze halen hun nekken op van grootboeken en draaibanken. Kabbelende vlaggen gaan langs mistige ramen waar ze de wereld

steeds norser hebben bekeken tijdens deze zeer succesvolle Joodse Depressie. Ze gaan de trottoirs op en aanschouwen de mooiste exemplaren van de Amerikaanse mannelijkheid die iets doen om de massale wrok te verlichten. Ze willen hun rol spelen." Net als het groeiende legioen van zijn volgelingen, voelde hij zich als nationaalsocialistische activist "deel van de essentie en de vezel van de huidige geschiedenis van mijn land". Zijn boodschap was de eenvoudige waarheid: "De kapitalistische democratie heeft gefaald, maar uit de verrotte resten ervan worstelt het om geboren te worden als zijn monsterlijke nakomeling, het communisme. Het Russische volk is er niet in geslaagd om dat monster in zijn schoot te verpletteren en heeft vreselijk geleden. Ik weet het, ik heb het zien gebeuren. Hetzelfde gebeurt hier. Het is geen strijd om kapitalisme of communisme, maar tussen Witte Beschaving en Jodendom."

Zilveren shirts in de mars!

Pelley's organisatie van het *Zilverlegioen* was uniek. Hoewel er permanente barakken waren voor de training van het *Silver Shirt* en er in de meeste staten en in elke regio van de Verenigde Staten lokale eenheden bloeiden, was er geen centraal hoofdkwartier. In plaats daarvan leidde de Chief, zoals hij in de volksmond genoemd werd door zijn volgelingen, het Legioen vanuit zijn Ford touringcar. Hij bleef hoogstens een paar weken ergens, maar was constant onderweg van het ene hoofdkwartier naar het andere en organiseerde onderweg openluchtbijeenkomsten en massabijeenkomsten. Eigenlijk gebruikte hij meerdere auto's per jaar, want hij reed jaarlijks maar liefst 20.000 kilometer. Waar hij op dat moment toevallig op bezoek was, was het nationale hoofdkwartier van waaruit hij al zijn telefoontjes naar andere hoofdkwartieren pleegde. Dit extreem mobiele leiderschap verbond de verschillende eenheden zeer nauw met elkaar en gaf Pelley een enorm begrip van Amerikanen op alle niveaus, in alle delen van het land, terwijl hij voor miljoenen mensen een persoonlijk bekend staatsman werd.

Zijn plan om aan de macht te komen was open en direct: Eerst zou hij zijn medeburgers bekend maken met het *Silver Legion* programma. Daarna zou hij meedoen aan de volgende presidentsrace in één staat, alleen voor de ervaring die hij en zijn activisten nodig hadden om de praktische politiek te begrijpen. Met die praktijkervaring zou hij een serieuze poging wagen voor de landelijke verkiezingen van 1940. Zijn steun was dan ook zo wijdverspreid in de staat Washington dat zijn naam op het presidentiële stembiljet werd geplaatst, dankzij het harde, huis-aan-huis campagnewerk van de *Silver Shirts*, die duizenden handtekeningen ver-

zamelden op hun circulerende petities. (Hier is mijn onderzoek niets uitgekomen, omdat ik geen bronnen heb kunnen vinden die de respons van de kiezers beschrijven die hij heeft gewonnen. Ik concludeer dat het aanzienlijk moet zijn geweest, om redenen die binnenkort duidelijk zullen worden).

F.D.R.'s herbenoeming als president bracht het "conflict tussen de Lichte en Duistere krachten op aarde" dichterbij - een voorspelling van de komende oorlog tegen het Derde Rijk gedaan door Pelley in zijn eerste nationale radiospeech. Door zijn verkiezing verdrievoudigde het aantal leden van *het Silver Legion* en won hij enkele belangrijke figuren, waaronder George van Horn Moseley, een gepension-eerd generaal in het Amerikaanse leger, congreslid Jacob Thorkelsen, Charles A. Lindbergh Jr. en Walt Disney. Ze woonden allemaal zijn openbare bijeenkomsten bij en sommigen deelden het podium met de Chief. Hij was ervan overtuigd dat, met dit soort steun op hoog niveau en de duidelijke acceptatie van miljoenen doorsnee Amerikanen, het *Silver Legion* een grote toekomst voor zich had. Zoals zijn biograaf schreef: "Pelley keek uit naar een wereldas, gecentreerd in een arisch Washington en aan beide uiteinden veilig gesteld in Berlijn en Tokio. Zolang China wankelde op de rand van Stalins satelliet, verdedigden de Japanse legers in Mantsjoerije de beschaving tegen de verraderlijke slang van het communisme." Pelley woonde enige tijd in Japan en kreeg veel respect voor de Japanners als bolwerk in het Verre Oosten tegen de Sovjet-Unie. Hij was dan ook ontzet over Roosevelt's pogingen om Japan in een catastrofale oorlog te storten die de deur wijd open zou zetten voor communistische expansie in Azië. De Chief bleek ook hier maar al te profetisch, zoals de kreupele Amerikaanse veteranen van Korea en Vietnam kunnen getuigen.

Toen de presidentsverkiezingen van 1940 naderden, werden de *zilverhemden*, die nu 100.000 man sterk waren (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), zeer serieus genomen door de F.D.R., die Pelley zag als een zeer serieuze mededinger; de Chief zou misschien niet echt in het Witte Huis komen, maar hij zou genoeg stemmen kunnen krijgen om de verkiezing af te wenden van de Democraten. Roosevelt's populariteit was al tanende, hij kon zijn herverkiezing niet riskeren en gaf de F.B.I. opdracht om Pelley te "onderzoeken". Procureur-generaal Frank Murphy protesteerde tegen de overduidelijke politieke vervolging en verontschuldigde zich bij de president door hem te vertellen dat het een vergissing zou zijn om van de *zilverhemden* "martelaren" te maken. Martelaren, schmartelaren - de democratische gevestigde orde stond op het spel, dus gaf hij de opdracht aan wat Pelley zijn "niet-Joodse satrapen" noemde om de *Zilverhemden* het leven zuur te maken. Hun eenheid in North Carolina (het grootste

hoofdkwartier van het legioen en wat het dichtst in de buurt kwam van een nationaal kantoor) werd overvallen door federale marshals, de eigendommen, inclusief drukpersen, werden in beslag genomen, de inwoners werden gearresteerd en gevangen gezet op grond van een verscheidenheid aan verzonden aanklachten, die allemaal werden afgewezen, maar pas na lange maanden van financieel slopende rechtszaken. Desondanks werd geen van de in beslag genomen materialen, noch het legale gebouw zelf, teruggegeven aan de verarmde *zilverhemden*; de lachende rechter vertelde hen dat ze het recht hadden om de regering aan te klagen voor schadevergoeding.

Na de inval in North Carolina riep Congreslid Dickstein (New York) op tot een nationaal verbod op het openbaar vertonen van het *Silver Shirt*-uniform. De Chief reageerde snel: "Elke kike die denkt dat hij mij kan vertellen wat voor shirt ik mag dragen, of dat ik er geen scharlaken L op mag dragen, krijgt een stomp op zijn neus die hij zich zal herinneren tot hij in Abrahams boezem belandt!" Zoals zelfs zijn onsympathieke biograaf toegeeft: "Pelley had redenen om te geloven dat hij werd lastiggevallen. "

De intimidatie versnelde en hij werd beschuldigd van belastingontduiking. Hoewel hij die politiek gemotiveerde aanklacht afwees, saboteerden de hoge kosten en de tijd die nodig waren om zich te verdedigen tegen de dreigende gevangenisstraf zijn campagne van 1940. Tegen die tijd (november) leek Amerikaanse betrokkenheid bij het groeiende conflict tegen nationaalsocialistisch Duitsland vrijwel onvermijdelijk. Daarom veranderde Pelley de koers van het Legioen van verkiezingscampagne naar oppositie tegen Roosevelt en zijn Joodse oorlogsstokers. De *Silver Shirts sloten zich aan bij de Amerikaans-Duitse Bund, de Ku Klux Klan* en talloze andere patriottische organisaties, groot en klein, verenigd in het mobiliseren van massaal verzet tegen vrede. Ook hier bewees de Chief zijn macht om miljoenen mensen voor zich te winnen, want uit nationale peilingen die slechts een week voor Pearl Harbor werden gehouden, bleek dat meer dan driekwart van het Amerikaanse volk tegen oorlog met de As was, tenzij de Verenigde Staten fysiek werden aangevallen. Hoe Roosevelt deze voorwaarde voor elkaar kreeg, goed gedocumenteerd in sommige boeken die te koop worden aangeboden door *The New Order*, is te complex om hier opnieuw te vertellen. Nadat Amerika uiteindelijk de oorlog inging, was Pelley kapot van wat hij zag als het afglijden van zijn land naar de afgrond. Zijn levenswerk van de afgelopen negen jaar, al het prachtige succes van de *Silver Shirt* organisatie en haar enthousiaste steun aan de basis, leek tevergeefs. Hij ontbond het Legioen, zelfs de krant; wat kon hij anders doen?

Hij was in 1935 hertrouwd, maar bracht weinig tijd door met zijn nieuwe vrouw, met wie hij een dochter had. Pelley was de wanhoop nabij en voegde zich bij hen in het stadje Nobelsville, Indiana, waar hij de wereld die hij had proberen te redden wilde vergeten. Zijn jaren van zelfopoffering leken "een ondankbare taak, het streven naar een visie voor de mensheid, zoals de mensheid in elkaar zit". Maar zijn vrouw Helen en enkele van zijn beste kameraden spoorden hem aan om door te gaan, om niet op te geven, ondanks het ergste wat er was gebeurd. Enigszins aangemoedigd wilde hij een persoonlijke verzekering van de nieuwe procureur-generaal Biddle dat hij zijn standpunten zou mogen publiceren zolang hij de oorlogsinspanning niet zou ondermijnen. Biddle gaf hem zijn erewoord dat Pelley zonder angst voor terughoudendheid mocht publiceren. Ook al was het land in oorlog, het recht op vrije meningsuiting was grondwettelijk gegarandeerd.

Een pro-Hitler *appèl* in Amerika in oorlogstijd

Midden in de oorlogshysterie die de natie overspoelde, lanceerde hij een nieuw tijdschrift, *Roll Call*. Het was compromisloos nationaalsocialistisch en de beroemde redacteur en *Silver Shirt*-schrijvers waren onverbloemd. Ze documenteerden het olie-embargo dat Roosevelt voor de oorlog oplegde aan de Japanners, waardoor ze gedwongen werden om getuige te zijn van de wurging van hun economie of een oorlog te riskeren om zichzelf te bevrijden van de Amerikaanse overheersing. F.D.R. wilde oorlog om zijn eigen wankelende "New Deal" economie te redden door het soort massaproductie dat alleen de oorlogsindustrie kon bieden. De Roden wilden oorlog om het stervende slavenimperium van de Sovjet-Unie te redden van Hitlers legers. De Joden wilden oorlog om het kapitalistische/communistische schulpspel in stand te houden dat ze met zoveel succes oplegden aan niet-Joodse volkeren over de hele wereld. Het ergste van alles was dat door oorlog te voeren tegen de Nationaal Socialistische Krachten van het Licht, gedupeerde Amerikanen het mogelijk maakten dat dezelfde krachten van intern verval die de Duitse samenleving verrotten voordat Hitler ze opruimde, wortel konden schieten in ons eigen land.

Pelley stuurde voorpublicatie-exemplaren naar het kantoor van de procureur-generaal voor goedkeuring van de regering. Biddle kon het zich veroorloven om grootmoedig te lijken, vol vertrouwen als hij was dat de laatste van het *Zilveren Legioen* aan zijn eigen schandpaal zou worden genageld door de oorlogshysterie van "patriottische" Amerikanen. Maar hij was verbijsterd toen hij ontdekte dat *Roll*

Call ongelooflijk succesvol was! In plaats van de vijandigheid waar hij op rekende die Pelley zou overweldigen, dook de kleine publicatie overal op. En mensen waren het openlijk eens met de beruchte redacteur. Het ergste van alles was dat er "veel exemplaren werden gevonden onder Amerikaanse soldaten in alle oorlogsgebieden", aldus Pelley's biograaf. In maart 1942 verdubbelde en verviervoudigde de oplage. In een tijdsbestek van waarschijnlijk niet meer dan vijf weken groeide *Roll Call* in een fenomenaal tempo. Het is duidelijk dat niet iedereen in de ban was van de propagandafabrieken van Hollywood, geobsedeerd als de koosjere filmmakers waren door "Huizen van Rothschild en Roosevelt in korte broek, Bekentenissen van nazispionnen en Stalin in pyjama's, drama's over misdadigers die de niet-Joodse beschaving overhoop schieten, menigten die diverse Bastilles bestormen en New Dealers die de grond openbreken voor miljarden dollars aan privés", zoals Pelley toen schreef. "We zijn ten oorlog getrokken omdat het egoïstische Joodse beleid dat ons land is opgedrongen de Verenigde Staten weer op de rand van het faillissement heeft gebracht."

Toen, aan het eind van de winter, werd hij dringend benaderd door een Amerikaanse marineofficier die op 7 december daarvoor in Pearl Harbor was gestationeerd. De man zei dat F.D.R. tegen het Amerikaanse volk had gelogen over de aanval door hen te vertellen dat "hoewel de schade ernstig is, onze Pacific Fleet nog steeds intact is." De officier zei dat hij persoonlijk getuige was geweest van de verwoesting, die veel erger was dan de president had toegestaan. In feite waren alle Amerikaanse kapitale schepen gezonken of zwaar beschadigd, met uitzondering van vijf ongegeleide (en dus niet-operationele) vliegdekschepen en hun verouderde vliegtuigen. Pelley haastte zich om het nieuws te drukken: "Japanse bommenwerpers lieten Pearl Harbor lijken op een verlaten W.P. A. project in Keokuk!". De speciale editie die in de straten verscheen was een bom en werd opgegeten door een publiek dat hongerig was naar de waarheid, het eerste slachtoffer van de oorlog. Maar toen de procureur-generaal de gebruikelijke voorpublicatie aan F.D.R. liet zien, ontplofte de president als het slagschip *Arizona* en eiste Pelley's arrestatie op 4 april. De aanklacht: hoogverraad!

Gedwongen om zijn erewoord aan Pelley te breken, gaf Biddle opdracht aan een jury om de Chief aan te klagen wegens twaalf aanklachten wegens overtreding van de Sedition Act. In de loop van zijn proces ontkende de intens politiek gemotiveerde aanklager Oscar Ewing, een sigarenrokende "big wheel" in de Democratische Partij, nadrukkelijk dat de Amerikaanse Pacific Fleet zoveel schade had opgelopen in Pearl Harbor en hij dagvaardde minister Knox van Marine om de rechter (en een groot luisterend radiopubliek) te verzekeren dat de situatie goed

onder controle was en er geen reden tot paniek was. Terwijl hij sprak, trokken de Amerikaanse strijdkrachten zich halsoverkop terug na een ononderbroken reeks nederlagen in het hele Pacific Theater. Maar toen de advocaat van Pelley dreigde om de hele bergingsploeg van Pearl Harbor in de rechtszaal te laten getuigen om *het* controversiële rapport *van Roll Call* te ondersteunen, liet de rechter het grootste deel van de aanklacht snel vallen.

Nu werd hij ervan beschuldigd dat hij de Amerikaanse economie valselijk als failliet had afgeschilderd en daarmee het vertrouwen van het publiek in oorlogstijd had ondermijnd. Ook hier was de verdediging goed voorbereid en dagvaarde Mariner Eccles, voorzitter van de Federal Reserve Bank, die onder kruisverhoor en onder ede had moeten getuigen dat de Amerikaanse economie inderdaad pas op het laatste moment werd gered door de oorlogsproductie die werd aangewakkerd door het bloedbad bij Pearl Harbor. Maar de rechter verpletterde de dagvaarding.

Veroordeeld!

Het siert hen dat zowel congreslid Thorkelson als Charles Lindbergh persoonlijk getuigden als karaktergetuigen namens Pelley, onmetelijk moedige acties als we bedenken dat ze dat deden midden in de Tweede Wereldoorlog, in een tijd waarin de Verenigde Staten van de Stille Oceaan tot de Atlantische Oceaan een nederlaag leden.

Ondanks hun steun en de mislukking van de aanklacht tegen hem (om nog maar te zwijgen van het totale gebrek aan bewijs voor verraderlijke activiteiten van welke aard dan ook), werd Pelley veroordeeld tot 15 jaar opsluiting in een zwaar beveiligde federale gevangenis. De aanklager was niet in staat om ook maar één bewijsstuk te produceren om aan te tonen dat Pelley verraderlijke daden had gepleegd; het enige wat hij had gedaan was het bekritisieren van een onrechtvaardige oorlog en de kwaadaardige president die deze oorlog had beraamd. Vijfentwintig jaar later verbrandden duizenden Joodse communisten en hun hersenloze niet-Joodse handlangers Amerikaanse vlaggen op straat en protesteerden met geweld tegen de Amerikaanse betrokkenheid tijdens de oorlog in Vietnam; in tegenstelling tot Pelley kreeg niemand van hen het zwaar te verduren. Hij was berooid en kon niet in beroep gaan. Later vertelde Lindbergh aan een journalist van de *Chicago Tribune* dat Pelley geen verrader was, maar een echte patriot die duidelijk vervolgd werd omdat hij in het openbaar zei wat steeds meer Amerikanen privé bespraken. Pelley moest een voorbeeld worden voor deze mensen: Hou je mening

voor je, of kijk wat er met je gebeurt!

Verbijsterd door de hardheid van zijn straf, was hij een stomme gevangene van de oorlog waar hij tegen was. Terwijl de Westerse wereld buiten zijn tralies zelfmoord pleegde, las hij gulzig en dacht hij diep na. Hoewel hij bedroefd was, was er iets in hem dat hem niet liet wanhopen: "Ooit zullen wij Amerikanen in het ware perspectief zien wat een vreemde horde van vier miljoen Joden ons heeft aangedaan en waarom we zo stom zijn geweest om het te ondergaan." Toen het rampzalige decennium van de jaren '40 ten einde liep, konden Pelley's dochter en schoonzoon met de hulp van oude kameraden genoeg geld inzamelen voor een oproep. Het mislukte, maar hun loyaliteit was onverminderd en ze probeerden het opnieuw. In 1952, toen Amerikanen nodeloos stierven in Azië, precies zoals hij voorspeld had, werd Pelley met tegenzin voorwaardelijk vrijgelaten op voorwaarde dat hij niet zou deelnemen aan "politieke activiteiten van welke aard dan ook", een eis die duidelijk in strijd was met de grondwet en waarvoor hij te blut was om hem aan te vechten. Zijn dochter en haar man verzorgden hem weer in het ouderlijk huis in Nobelsville, Indiana.

Samen richtten ze een nieuwe uitgeverij op, *Soulcraft Press*, die zijn eerste boek sinds de oorlog uitbracht: *Something Better*. Hierin wees hij Roosevelt aan als de man die het meest verantwoordelijk was voor het in gang zetten van de sociale omwenteling die de Amerikanen in het Vietnam-tijdperk meemaakten. "Hij was de voorloper van de chaos die zich vandaag de dag ontwikkelt", wat niettemin noodzakelijk werd geacht om in de toekomst een staat in de stijl van het nationaal-socialisme te creëren. Maar het was de oprichting van twee nieuwe tijdschriften over mystieke en metafysische thema's die hem financieel weer op de been brachten, zodat hij al die trouwe volgelingen kon terugbetalen die zo gul hadden bijgedragen aan zijn aantrekkingskracht. Net als eerder in zijn leven gaf het schrijven hem een gevoel van doelgerichtheid en vervulling. En hij herinnerde zich zonder spijt die beslissende ervaring die hem in 1928 op zijn moeilijke dramatische pad zette: het leek allemaal voorbestemd om te gebeuren en daarom deel uit te maken van een Hoger Doel waar hij instinctief op vertrouwde, ook al kon hij het intellectueel niet begrijpen. In zijn laatste jaren was hij gelukkig met de liefde van zijn dochter en oude kameraden en tevreden met de wetenschap dat hij, ook al had hij gefaald, zijn best had gedaan voor zijn ras en natie. En zijn vijanden - de vijanden van zijn volk - hadden hem geëerd met een lange gevangenschap. Hij leefde ook lang genoeg om getuige te zijn van de opkomst van de *Amerikaanse Nazi Partij* van George Lincoln Rockwell, een fenomeen dat hem veel troost bood: Iemand zette de strijd voort die hij dertig jaar eerder was begonnen.

William Dudley Pelley stierf vredig in zijn slaap op 1 juli 1965, 75 jaar oud. Terwijl hij opgebaard lag, verbrandde iemand een kruis op het gazon van het uitvaartcentrum. Er is nooit vastgesteld of het kruis daar was neergezet door een vriend of een vijand. Zijn overlijden werd (met kwade opzet, natuurlijk) in de nationale nieuwsmedia opgemerkt, maar meteen daarna mocht zijn naam in de vergetelheid raken.

In 1992 kreeg het kleine stadje Nobelsville in Indiana opnieuw kortstondig nationale aandacht toen een buurjongen die op een midzomeravond voor zijn huis aan het spelen was, ternauwernood werd gemist door een falende meteor die voor zijn voeten neerkwam. "Niet sinds de dood van fascistische leider W.D. Pelley, zeventien jaar geleden," meldde de plaatselijke krant, "heeft de rest van Amerika aandacht geschonken aan onze gemeenschap".

Pelley's leven als White Patriot was net zo meteorisch. Hij was de eerste rassenactivist van ons land in nationaalsocialistische stijl. Hij was de voorloper van Commander Rockwell en de huidige White Power Movement in Amerika. Hij bewees dat ons idee, mits gepromoot met moed, intelligentie en oprechtheid, de kracht heeft om een enorme aanhang te winnen, zoals zijn 100.000 volgelingen aantoonde. Zijn levende martelaarschap in de buik van het Joodse beest bezorgde hem een ereplaats in de harten van medestrijders die na hem komen. Hij heeft niet gefaald, zoals hij dacht, net zo min als een dappere soldaat die zijn best doet wanneer hij door de vijand gevangen wordt genomen, faalt.

Historische omstandigheden stonden hem niet toe het Arische Washington te creëren waarvan hij droomde. Maar in de veel grotere strijd voor wereldwijde Witte Suprematie vocht hij de goede strijd; zijn strijd was slechts de openingsslag in een voortdurende oorlog voor de uiteindelijke triomf van de Arische mensheid. Het opperhoofd en zijn *silverhemden* zijn ons voorgegaan. Zij inspireren ons om hun voorbeeld te volgen. En onze zegevierende banier die op een dag over de planeet Aarde zal worden ontvouwd, zal net zoveel aan hen toebehoren als aan ons!

Bronnen:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestanten aan de rechterzijde: William Dudley Pelley, Gerald B. Winrod en Gerald L.K. Smith*, twee delen, Yale University.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachtigal. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Mehrheit von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, das Kleinlein der gesamten Welt zu politisieren. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind wichtiger als die Welt. Und das Zusammenleben aller Nationen ist wichtiger als die Erhaltung unserer eigenen Nationen.

Die Bewegung ist zwar nicht geworden, aber die Größe des heutigen Volkstums ist keine noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die verantwortlichen sind aber nicht, die Völkern - gegen alle Massenmorde (1) - in beiden Seiten Mittel und Zweckmäßig, Überführung und Zusammenbruch.

Die "Nazi" oder "Hitler", die in Wahrheit als ein Massenmord, als ein Propagandamittel benutzt oder auf einen Schicksalsschicksal der Nationen übertragen ist eine Pflicht!

Hitler
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2012 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6614 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.mountainofmenshood.com/truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het bestuurders van WO II is een absoluut mijnemveld van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaf. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kun-

the NEW ORDER

Number 176 (138) Founded 1973 April 26, 2012 (138)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His reason are non-White immigration, culture denation, and re-orientation.

Whether "Nazi" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

<p>SS Defender against Bolshevism by Reichführer SS Reichert Himmler</p> <p>FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!</p> <p>Translated from the SS Original</p>	<p>Julius Streicher <i>Der Führer</i> Pösterl Book</p> <p>The Poisonous Mushroom</p> <p>Translated from the Third Reich Original <i>Der Giftpilz</i></p>	<p>Reichlich Hoffmann</p> <p>Hitler in Italy</p> <p>English / German / French / English</p>	<p>SS Viewpoint - Vol. 9 Wife and Family</p> 	<p>Theodor Fritsch</p> <p>The Sins of High Finance</p> 	<p>Luftwaffe War Art Die Luftwaffe im Bild</p> <p>English - German / French - English</p>
---	---	--	--	---	--

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!